DVA MUŽOVÉ JEDNÉ ŽENY

Angl. napsal George Barr McCutcheon. Přeložil J. J. Řežábek

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ.

Pravý manžel.

Nešťastný Brock zuře děsným vztekem, chodil prudce po svém dočasném vězení v malém pokojíku nejvyššího poschodí hotelu Tirol od 11. až do dvou hodin v noci. Proklínal blázny, kteří jej drželi v horším zajetí než bylo v městském vězení, z něhož ho laskavě vyprostili. Uznal, že by to bylo nemoudré, aby ztropil hluk v hotelu, dobývaje se na svobodu, protože za prvé bylo již skandálu dost a za druhé, protože mu jeho nedůvěřiví ručitelé slavnostně slíbili, že vyhledají oddanou mu Constance a překvapí ji sdělením, že je na svobodě. Nenapadlo ho ovšem, že pokusí se uplatiti žalářníka.

Hrozně proklínal nejenom trojlístek ručitelů, nýbrž i hloupého Mederofta, a jeho hloupé sobectví. Málem by byl proklínal všechny Mederoftovy, nevyjímaje ani Ragglese. Jeho sen o lásce proměnil se v těžkou můru. Komedie stala se tragedií se všemi jejími effekty.

Ve dvě hodiny ráno napadlo jej, že přecházení sem a tam po pokoji je vlastně docela pošetilé zaměstnání, které nepřináší užitku. Chtěl jíti na lože. Jitro přinese úlevu jeho pobouřené mysli. Constance bezpochyby spí zdravým spánkem ve svém pokoji. Všechno bylo jí bezpochyby již dávno vysvětleno. A tak po návratu svého mudráctví odstrojil se a vlezl do lože, které se mu zdálo tak cizí. Vzpomínal na své lože, dole na balkoně.

Právě když usínal, zaslechl tiché klepání na dvéře. Posadil se a naslouchal. Klepání se opakovalo. Otázal se, kdo je tam a zároveň tápal ve tmě hledaje šaty.

"Pst!" ozvalo se z chodby. Pospíšil ke dvéřím a přiložil k nim ucho. "To jsem já. Jste vzhůru? Nemohu zde prodlévati. Není to pěkné. Poslyšte, zde je psaníčko — pod dvéřmi. Dobrou noc, miláčku. Jsem zdrcena."

"Bohudíky! To jste vy!" zvolal něžně. "Jak vás miluji, Constance!"

"Pst! Edith je se mnou. Ach, přála bych si, aby bylo již jitro, abych vás mohla viděti! Mám vám toho tolik říci!"

Jiný hlas jí přerušil: "Pro Boha, Connie, neprodlévej zde déle. Naše pověst je již tak dosti špatná. Dobrou noc — Roxbury!" Zřetelně rozeznával smích bezcitné Edithy. Pak ozval se měkký šelest šatů a noční návštěvnice odešly. Zvedl obálku a poškrábal, až byl jist, že jsou již dole, rozsvítil světlo.

"Můj nejdražší," četl. "Není to moje chyba, a vím, že to není ani vaše. Ale vy nevíte, jak jsem trpěla dlouhým čekáním v kavárně. Nalezli mne teprve o 2. hodině. Byli opilí. Pokusili se, aby mi vše vysvětlili. Co myslíte, že úřady učiní, dozví-li se, že jsem podplatila onoho hrozného muže? Opravdu, jsem velmi nervosní. Ale snad se neodváží nic říci, či ano? Je stejně vinnen jako já, poněvadž přijal peníze. Vzal je, ač věděl, že jste již na svobodě. Ale o tom si promluvíme zítra. Právě jsem se vrátila do hotelu. Nechtěla jsem se odebrati na lože, dříve než uslyším váš drahý hlas. Jsem tak ráda, že nejste mrtev. Je nemožno vysvoboditi vás dnes. Ti darebáci mají klíč. Jak je nenávidím! Edith praví, že hotel je pln klepů o všem a o všech. To je hrozné. Buďte dobrého srdce, můj drahý, milovaný! Budu vám věrnou družkou až do smrti. S láskou, zbožňováním a polibky vaše — Constance.

P. S. Roxbury nedal dosud o sobě věděti ani slovem. — Edith je zoufalá."

Několik poschodí pod pokojem uklidněného a rozradostněného Brocka, paní Mederoftová naléhala na svoji sestru, aby si šla odpočinout a nechala svoje vyprávění na zítřek. Ale Constance chtěla jí pověděti vše, co dělala a zkusila.

"Nesmíme připustiti, aby se někdo dověděl, že jsme tomu darebovi daly skoro 2.500 dollarů, Edith. Nikdy by nám to neodpustil. Přiznávám se, že jsem byla pošetilá a hloupá, ale neříkej mi to, prosím tě. Ostatně mohu říci, že jsi byla stejně pošetilá, jako já. Konečně je to chyba Mederoftova. Proč se objevil v Londýně a pronesl v městské radě svoji řeč, nedav nám o tom věděti? Jen se podívej, do jaké situace nás uvrhl! Myslím, že je pan Brock andělem za to, co pro nás učinil. Ano, má drahá, musíš přiznati, že Roxbury je netvor — dokonalý netvor. Jsem jista, že máš-li jen jiskru upřímnosti v sobě, musíš jej nenáviděti. Ne, ne, neříkej nic, Edith. Vím, že mám pravdu."

"Neřeknu nic," prohlásila Edith zlostně. "Půjdu spat."

"Edith, nenamítneš-li nic, drahá, zůstanu spat s tebou." Po chvilce přemýšlení dodala: "Je toho tolik, co ti mám říci, drahá. Bude to trvati až do rána."

Časně ráno byli požádáni noční cestující, aby se dostavili do soukromé úřadovny ředitele hotelu. Tento rozkaz týkal se všech členů společnosti Rodneyových, vyjímaje dítěte Mederoftových. Celá společnost scházela se jednotlivě. Rodneyovi použili zadních schodů. Brock byl slavně uveden Odell-Carneyem a Freddie Ulsterveltem. Rozumí se, že nemusíme podotýkati, že tvářili se všichni kysele, ovšem každý v jiných motivů. Konečně byli všichni pohromadě. Byl tu také pan Githens. Rovněž zástupce banky a policie byli přítomni.

Slečna Fowlerová rozhlížela se úzkostlivě po přítomných a ulevilo se jí, když shledala, že muž, kterého podplatila, není tu přítomen, aby na ni podal žalobu.

Bylo patrno, že paní Rodneyová a Kateřina nemluví s Mederoftovými a že je docela ignorují. Paní Rodneyová byla velmi bledá a vypadala sklíčeně. Vrhala neustále pohledy na nevyspalého pana Rodneye, který měl červené oči a tyto pohledy působily jí nová duševní muka.

"Lituji, že vám musím říci, Herr Rodney, že pokoje, které máte pronajaty vy a vaši přátelé, ode dnešního dne nemohou vám býti déle k disposici. Pronajal jsem je již —"

"Pane," přerušil jej Odell-Carney, "myslíte-li, že nejsme tu již žádoucí, proč to neřeknete přímo? Nelžete! Odjedeme dnes v každém případě, tedy naň to! Nyní přejděme k věci. Proč jsme sem byli zavoláni, jako zástup školních dětí?"

Ředitel hotelu podíval se na pana Githense a pak na policejního úředníka.

"Mhm, myslím, že Herr Gibbetz z policejního úřadu chce vám a vaší společnosti položiti několik otázek v mé přítomnosti. Víte, že správa hotelu byla podvedena těmito, těmito — lidmi. Zdá se, že také banka chce míti jasno o tom, jakým způsobem paní Mederoftová vybírala peníze na svůj úvěrní list."

"Můžete dělati, co je vám libo, pane, ale nepochopuji, proč já a moje žena byli jsme vtaženi do této věci."

"Protože jste hosty pana Rodneye, lituji, že to musím říci. Není žádné žaloby proti vám, pane. Jste zde dobře znám. Ale ti druzí nejsou. Jsou — jak tomu říkáte? Je to humbug. Možno, že také vás podvedli."

V tom okamžiku pan Rodney se zuřivými pěstěmi hodlal se vrhnouti na úředního ředitele hotelu. Ale paní Mederoftová povstala a jala se jasným a klidným hlasem mluviti, utišivši tak hněv rozzuřeného hostitele.

"Okamžik, pánové," pravila. "Všechno bude dostatečně vysvětleno. Nestalo se nic špatného. Svým časem všechno vyjde na jevo. My —"

"Svým časem?" přerušil ji ředitel hotelu. "Madam, nyní je čas. Jste zde s mužem, který není vaším manželem, ačkoliv jej za něho vydáváte."

"Snad to přispěje k vyjasnění věci, když prohlásím, že tento gentleman je mým nastávajícím manželem." Byla to slečna Fowlerová, která pronesla tato slova a postavila se k Brockovi.

"Podíváte-li se do úřadovny hotelu, najdete tam pro mne telegram," pokračovala paní Mederoftová, jsouc bledá, ale jista svou věcí. Ředitel pootevřel dvéře a zavolal do úřadovny. Absolutní ticho panovalo mezi tím, co bylo čekáno na odpověď.

"Žádný telegram pro paní Mederoftovou dnes ani včera," oznamoval ředitel, prohlížeje došlé telegramy. "Jsou zde jen čtyři pro jistého pana Brocka, který však dosud nepřijel."

"Brock!" vzkřikly tři hlasy najednou.

Vysoký muž, zapomněv rázem na svoji angličinu a monokl, prudce vykročil ku předu a vytrhl telegramy řediteli z rukou. "Svatá Konopice! Dejte je sem!" vyrazil ze sebe. Obě dámy pověsily se na něho, každá z jedné strany, zatím co trhal pečetě. "Chlap! Jsou od Roxe. Jsou všechny od něho a jsou dva nebo tři dni staré!"

Opravdový Roxbury Mederoft vkročil dovnitř."

V tom okamžiku stalo se něco neočekávaného.

Dvéře úřadovny se hlučně otevřely a opravdový Roxbury Mederoft vstoupil dovnitř. Stanul a díval se užasle na společnost tam shromážděnou.

"To jest soukromá úřadovna —" počal ředitel, vykročiv mu vstříc. Jakási postava mihla se v letu kolem něho. Výkřik radosti dolehl k jeho sluchu. Viděl, jak Edith Mederoftová vrhla se onomu muži do náruče. V témž okamžiku Brock přeměřil rychle úřadovnu a octl se u vítaného vetřelce.

"To je můj muž!" zvolala paní Mederoftová a z jejího hlasu jásalo vítězství a v očích chvěly se jí slzy. A obrátivši se k překvapeným divákům, zvolala: "Nuže, co tomu říkáte nyní?"

KAPITOLA PATNÁCTÁ.

Co? Jiný manžel?

To byla docela přirozená, ale nikoli jasná otázka. Malý ředitel hotelu chytil se za hlavu a křičel v důkladné směsi angličiny, francouzštiny a němčiny:

"Co? Jiný manžel? Madam, kolik jich ještě máte v úmyslu nám představiti? Nemůžeme to dovoliti! Správa hotelu nepřipustí, abyste měnila manžela tím okamžikem, kdy přijde nový host do hotelu. To je neslýchané! Ano, neslýchané."

"Domníváte se, že knihy nebudou se shodovati?" tázal se Brock vesele, když se zbavil své úlohy. "Dámy a pánové, dovolte mi, abych vám představil pana Roxbury Mederofta, svého přítele a spolužáka. On je manželem této dámy, nikoli já. Já budu manželem této dámy, bohudíky."

Na okamžik zavládlo úplné mlčení — každý byl takřka omráčen tímto sdělením. Dívali se v úžasu jeden na druhého. Paní Rodneyová promluvila první.

"Je to pravda, Edith?" tázala se.

"Ano, ano, ano!" volala Edith a oči jí zářily.

"Nuže, co jste tu tedy dělala s mužem, který není vaším manželem?" ptala se paní Rodneyová, celá hořic.

"Mohu vám vše později vysvětliti, paní Rodneyová," řekla paní Odell-Carneyová chladně. Byla jí právě sdělena polovice pravdy a byla dosti chytrá, aby dovedla uhodnouti ostatek. Edith bezděky pohlédla na Angličanku a v její tváři zračilo se podivení. "Věděli jsem všechno hned ze začátku. Paní Mederoftová a já jsme intimnějšími přítelkyněmi, než se snad domníváte." Vrhla na Edith významný pohled a okamžik později šeptala jí v koutku soukromé úřadovny do ucha: "Má drahá, nevím, co vše to znamená, avšak musíte mi říci vše, jakmile bude možno. Jsem vaší přítelkyní. Ať je to cokoli, je to zajímavé."

Mederoft konečně zbavil se všech způsobem, který uznal za nejlepší.

"Neumačkejte mne! Nejsem žádnou zvláštností. Není tu nic, co by bylo k zbláznění. Můj přítel Brock prokázal mi pouze maličkou službu. To je vše. Celá historka bude vytištěna v dnešních londýnských listech. Kupte si je. Půjdu nyní do pokojů své paní, abych uviděl svoje děcko. Přijdu dolů a vysvětlím vše, až si oddechnu. Je to nudné dělati tolik hluku pro malou velkodušnou službičku mého přítele, který byl, jak nepochybuji, vzorným manželem. Bude mou starostí, aby se mu dostalo plného zadostiučinění. A má paní snad bude moci mi pověděti něco o těch protivenstvích, které zažila."

"Kdy jsi přijel, starý brachu?"

"Minulého večera ve 12:10. Dal jsem se zapsati pod jménem Smith. Bylo již tak pozdě, že jsem nechtěl vyrušovati Edith. Řekli mi v hotelu, že jsi se již odebral na lože. Nyní si vzpomínám, že pronesli to velmi zvláštním způsobem. Vskutku, jeden zřízenec se mne ptal, jestli jdu také pro tebe."

"Byl jsi zde celou noc?" ptala se Constance, vzpomínajíc na žalostné události minulé noci.

"Nu, ne zrovna celou noc, Constance. Jen polovinu," odvětil Roxbury. "Brocku, ty osle, vždyť jsem ti telegrafoval, že přijedu a žádal jsem tě, abys mi přišel naproti na nádraží. Telegrafoval jsem dvakráte z Londýna a —"

"Neříkej mi, že jsem osel," protestoval Brock. "Proč pak jsi neposlal telegramy pro mne pod adresou Mederofta? Nebyl jsem Brockem až do dnešního jitra."

"Na mou duši, Brocku, byla to tedy spíše moje hloupost," přiznával se stydlivě. "Ale víš" pravil usmívaje se, "v jednom z nich gratuloval jsem ti k získání srdce Constance. U Jova, chápeš přece, že jsem jej nemohl poslati sám sobě?"

"Avšak — avšak on nezískal mého srdce," koktala slečna Fowlerová.

"Edith," pravil Roxbury s trpkou výčitkou ve svém hlase, — "psala jsi mi již před týdnem o tom." Edith stiskla mu ruku.

Odell-Carney přistoupil k Mederoftovi a podával mu ruku. "Dovolte mi, abych se vám představil, pane. Jsem Jiří Odell-Carney. Jest mi potěšením, že jsem vám mohl posloužiti, až jsem vás poznal. V mých představách hrál jste úlohu oklamaného milovníka, podváděného manžela, šťastného milence a ještě spoustu podobných úloh, na které si právě nevzpomínám. Budaje na předpokladu, že jste snad nějakým mým přítelem, pracoval jsem ve vašem zájmu. Nyní shledávám, že jste dokonalým mužem a jsem hrd, že jsem se s vámi seznámil. Dovolte mi, abych vám co nejsrdečněji blahopřál a ujistil vás, že pan Brock bude pro vás výborný švagr." Odmlčel se na chvíli a pak pokračoval: "Tak vy jste ten chlapík, který jste dělal ta proklatá okna. Moje slovo, pane, to byla nejhlou—"

"Carneyi!" ostře zvolala jeho paní.

"Chtěl jsem říci," opravoval se pan Odell-Carney, "že jste ten chlapík, který tak usadil graftery v městské radě! Pozoruhodné!"

"Ano," pravil Roxbury, snaže se, aby pochopil situaci, jak ji líčil Carney. "Porazili jsme je. Předloha je ztracena. Podvýbor ji neodporučí. Díky, Brocku, dobrý hochu! Zachránil jsi Londýnu onoho millionů. Tobě sluší za to především díky."

Před polednem byly známy v hotelu již všechny podrobnosti této historky. Kabelogramy časopisům přinesly zprávy o chytrém kousku, který schráli Mederoftovi a celá Anglie velebila oddanost a obětavost paní Mederoftové.

Správa hotelu Tirol prosila Mederoftovy, aby zůstali — navždy. Banka a policie oplývaly omluvami a vysvětleními, a pan Githens odjel prvním vlakem.

Freddie Ulstervelt zabil dvě mouchy jednou ranou. Dal přistrojiti bohatou tabuli pro tuto noc na počest pravého pana Mederofta a zároveň na počest čiperné mademoiselle Le Brun.

Později téhož dne shledal, že může zabíti právě tak dobře tři mouchy, jako dvě, a tak usmyslil si, že oznámí zasnoubení slečny Fowlerové s panem Brockem, a svatba že se bude odbývati za čtrnáct dní v Mayfairu. Rodneyovi byli pozváni, aby se tam "zastavili". Ponecháváme laskavému čtenáři na vůli, aby si sám zodpověděl otázku:

"Zastavili se tam?"

KONEC.

THE

MERCHANTS NATIONAL BANK

OF OMAHA, NEB.

UNITED STATES DEPOSITORY

Capital $500,000.00. Surplus and profits, $700.00.00.

The Merchants National Banka otevřela spořitelní oddělení a bude platiti na uložené peníze 3 procenta úroku ročně - - - - - -

Chceme s vámi obchodovat

2775

LUTHER DRAKE, President. FRANK T. HAMILTON, Vice-President.

FRED P. HAMILTON, Cashier. B. H. MEILE, Ass't Cashier. C. B. DUGDALE, Ass't Cashier.

Jděte na jih

a unikněte studenému počasí!

Nízké okružní lístky na mnoho míst.

JACKSONVILLE, FLA. . . . $50.50
TAMPA, FLA. $62.10
MIAMI, FLA. $72.60
ST. PETERSBURG, FLA. . $62.10
NEW ORLEANS, LA. $41.00
HAVANA. $87.00

Cesty na Panamu, Západní Indii a středozemní moře. Lodní lístky do všech bodů světa.

16-4

THE NORTH WESTERN LINE

THE NORTHWESTERN LINE,
1401-03 Farnam St.,
Omaha, Nebraska.

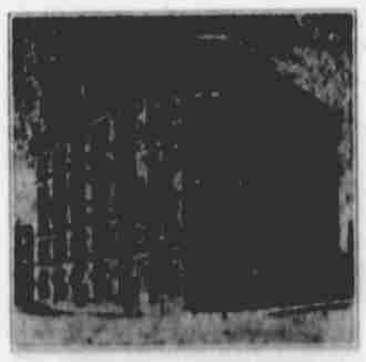

HOTEL HARNEY

Nový Hotel Harney, úplně ohnivzdorný, moderně zařízený v každém ohledu. Ceny mírné, $1.00 a $1.50 denně z pokoje. Obsluha vzorná. jan -14c

Telefon hotelu: Doug. 1288. Tel. hostince: Doug. 6095.

ROH 14. a HARNEY UL., OMAHA

Pivo, které přidá věku. Staré německé "Doplák" pivo je vařeno dle staré německé formule odborným sládkem, jenž pivu rozumí důkladně.

WM. JETTER, 2804 N Street. Telephone South 800. SOUTH OMAHA, NEB.

HUGO F. BILZ, 1324 Douglas Street. Telephone Douglas 1847. OMAHA, NEB.

JETTER BREWING COMPANY
SOUTH OMAHA, NEB.